

KONTUR, kånntúr, m. 3. (fr. *Contour*) Omkrets af en kropp ell. teckning. Utlinié. [Co —.]
KONTURTECKNING, f. 2. Teckning, der endast föremålets utlinier äro uppdragna. [Co —.]

KONTUSION, kånntuschón, f. 3. Skrubbår, märke efter stöt. [Co —.]

KONUNG, kånunng, m. 2. Sammandraget *Kong* och *Kung*, hvilket sednare nästan alltid begagnas i talspråket. 1) a) (i äldsta tider) En oafhångig, med högsta makten beklädd person i en större eller mindre stat. Ursprungligen voro konungarne antingen stamböfdingar eller krigshöfdingar och öfverste prester. I Sverige bars konunganämnet äfven af dem, som hade styrelsen öfver någon del af riket; likaledes af krigshöfdingar; man hade således Fylkes-, Härads-, Näs-, Skatt-, Här-, Sjökonungar. (Se alla dessa ord på sina ställen.) — b) (nu) Titel på regenterna i större sjelfständiga stater (*Konungariket*). *K-en i Preussen, Spanien, Sverige*. I skrift brukas äfv. prep. *af*, för att utmärka det land, der en person är konung, t. ex.: *K-en af Sverige och Norge. K-en af Danmark*. Detta iakttages alltid i diplomatisk stil. (Talesätt) *Fråga, om kungen är adelsman*, det förstas af sig sjelft. — 2) Säges om vissa djur, dem man betraktar som de äldste af sitt slag. *Lejonet är djurens k., örnén fåglarnes.* — 3) I följande bemärkelser brukas alltid *Kung*: a) (i kortspel) Förnämsta målaren i hvar färg. *Spader kung.* — b) Förnämsta pjesen i schackspelet. — c) Den kägla, som har sin plats i midten af en kägellek. — d) (kem.) Se *Regulus*. — e) (fig.) Den förnämste, styrande i ett samfund, sällskap, en viss klass af menniskor. *Anders Danielson var en tid böndernas kung på riksdagarna*. Se f. ö. *Bi-, Not-, Bönkung*, m. fl. — *Ss. Konungaborg, -dotter, -krona, -mord, -mördare, -mörderska, -son, -stad, -stol, -styrelse, -titel, -värdighet*. Öfriga sammansättningar ses under *Kung* och *Kong*.

KONUNGABREF, n. 5. Öppet bref, utfärdadt af en konung, rörande någon regeringsåtgärd.

KONUNGABÖCKERNA, f. 5. pl. def. Så kallas de böcker i bibeln, hvilka innefatta konungarnes i Juda och Israel historia.

KONUNGAED, m. 3. Ed, som en konung, då han tillträder regeringen, offentligen aflägger, att lag styrka och frid hålla.

KONUNGAFÖRSÄKRAN, f. sing. indef. Se *Konungaed*.

KONUNGAHUS, n. 3. 1) En konungs familj. — 2) Se *Konungaätt*.

KONUNGALÄNGD, f. 3. Förteckning på konungarna i ett land.

KONUNGAMAKT, f. sing. En konungs makt och myndighet i egenskap af regent.

KONUNGARIKE, n. 4. Land, som styres af en konung.

KONUNGASÄTE, n. 4. Stad, der en konung har sitt residens.

KONUNGAVAL, n. 3. Tillfället, då en ny konung skall koras.

KONUNGAVALDE, n. 4. Se *Konungamakt*.

KONUNGAÄTT, m. 3. Ätt, slägt, den konungarne i ett rike tillhöra eller tillhört.

KONUNGSBLÄTT, n. sing. Finaste koboltfärg.

KONUNGSFRID, m. sing. (ford.) Förbud emot enskilt hämd, under den tid konungen vistades i ett landskap.

KONUNGSK, kånunngsk, a. 2. Som är an-

hängare af konungamakten, tillgifven konungen och hans ätt. — *Syn. Royalistisk*.

KONUNGSKHET, f. 3. Tillgifvenhet för konungamakten, eller konungen och hans ätt. — *Syn. Royalism*.

KONUNGSLIG, a. 2. Som anstår, höfves en konung; en konung värdig.

KONUNGSNÄMD, m. 3. En af konung Erik XIV inrättad högsta domstol.

KONVALJE, konnvällje, f. sing. Örtslägdet *Convallaria*. Se f. ö. *Liljekonvalje*.

KONVENABEL, kånvenåb'l, a. 2. Passande, lämplig; tillbörlig. [Co —.]

KONVENANS, kånvenånngs, f. 3. Antaget bruk; det passande och tillbörliga. [Co —.]

KONVENERA, kånvenëra, v. n. 1. Passa, anstå. [Co —.]

KONVENT, kånvänn't, n. 3. o. 3. Sammankomst; församling. Se *Nationalkonvent*.

KONVENTIKEL, kånvänn'ti'ck'l, m. 2. pl. — *liklar*. Hemlig, förbjuden sammankomst af flera personer, för gemensamma andaktsöfningar. [Co —.]

KONVENTION, kånvänn'tschón, f. 3. Öfverenskommelse, fördrag. [Co —.]

KONVENTIONEL, kånvänn'tschónä'll, a. 2. Som grundar sig på öfverenskommelse eller fördrag. [Co —.]

KONVERSABEL, kånvänn'rsåb'l, a. 2. Umgångsam. [Co —.]

KONVERSATION, kånvänn'rsåtschón, f. 3. Samtal vid sällskapligt umgänge, samspråk. [Co —.]

KONVERSATIONS-LEXIKON, - - - tschónslä'xikån, n. pl. — *lexika*. Ordbok, upptagande sådana ord, som förekomma under konversationen. [Co — lexicon.]

KONVERSATIONSSTYCKE, n. 4. Teaterpjäs, som rör sig inom kretsen af det högre borgerliga lifvet.

KONVEX, kånvvä'x, a. 2. Upphöjdt rund, kupig. — *Motsats: Konkav*. [Co —.]

KONVEXITET, kånvvä'xité't, f. 3. Rund upphöjning, kupighet. [Co —.]

KONVEXSPEGEL, kånvvä'xspé'gl, m. 2. pl. — *speglar*. Spegel med rundt upphöjdt yta.

KONVOJ, kånvvä'j, m. 3. (fr. *Convoi*, eng. *Convoy*, af lat. *Cum* och *Via*) 1) Det beskydd, som handelsfartyg under krigstider åtnjuta af vissa dertill kommenderade örlogsskepp. — 2) Handelsflotta, som till skydd beledsagas af krigsfartyg. [Convoy.]

KONVOJERA, kånvvä'jëra, v. a. 1. 1) Säges om krigsfartyg, som beledsaga handelsfartyg, till betäckning. — 2) (sam. skämtv.) Beledsaga. [Convoyera.]

KONVOJ-KOMMISSARIAT, kånvvä'j-kåmmisariát, n. sing. (ford.) Benämning på den styrelse, som förvaldade konvojmedlen. [Convoyco —.]

KONVOJMEDEL, kånvvä'jméd'l, n. 3. pl. Medel, som samlades genom viss afgift på inkommande och utgående varor, och som användes till konvojer, för att freda sjöfarten för Barbareskstaternes sjöröfveri. [Convoy —.]

KONVOLUT, kånvvólút, n. 3. o. 3. Omslag. [Co —.]

KONVULSION, kånvvullschón, f. 3. Ore-gelbunden och ofrivillig ryckning i musklerna. [Co —.]

KONVULSIVISK, a. 2. Krampaktig. [Co —.]
KOOPERATION, - - - - tschón, f. 3. Medverkan. Skrifves äfv. *Coo* —.

KOOPERERA, v. n. 1. Medverka. Äfv. *Coo* —.